

בש"פ 8619/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 8619/13

לפני:

כבוד השופט א' שהם

ה המבקש:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

פלוני

בקשה להאריך מעצר ב-45 ימים נוספים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרם), התשנ"ו-1996, בצוירוף סעיף 10ג לחוק הנוגע (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971.

תאריך הישיבה:

כ"ז בטבת התשע"ד (29.12.2013)

בשם המבקש:

עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המשיב:

עו"ד לואי דיאב

החלטה

1. לפני בקשה להאריך את מעצרו של הנאשם בגין וחמשה ימים נוספים, החל מיום 28.12.2013 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 59110-06-13 בבית המשפט המחוזי בנצרת, לפי המוקדם. זאת, בהתאם לסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרם") ביחד עם סעיף 10ג לחוק הנוגע (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המשיב, שהוא קטיןolid 1997, ונאשם נספ, בגיןILD 1983 (להלן: הנאשם 1), הוגש כתב אישום שבמסגרתו יוחוסו למשיב (הנאשם 2 בכתב האישום) העבירות הבאות: חבלה בכונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2),(3)(ה) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון להרeros נסס בחומר נפי, לפי סעיף 456 לחוק העונשין; עבירות בנשך, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין; וUBEIROTBNESHK, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

3. לנאשם 1 יוחסו עבירות אלה: שידול לחבלה בכונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2),(3)(ה) ביחד עם סעיף 30 לחוק העונשין; שידול לניסיון להרeros נסס בחומר נפי, לפי סעיף 456 ביחד עם סעיף 30 לחוק העונשין; שידול לעבירות בנשך, לפי סעיף 144(א) רישא ביחד עם סעיף 30 לחוק העונשין; שידול לעבירות בנשך, לפי סעיף 144(ב) רישא ביחד עם סעיף 30 לחוק העונשין; ואiomim, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. בכתב האישום שהוגש נגד הנאים נטען, כי הם בני דודים ומתגוררים בישוב המשיב היה חברו של אדם בשם ח. ע. (להלן: ח.) שאף הוא תושב עוד נטען, כי בין הנאשם 1 לבין אדם בשם א. ס. (להלן: המתלון), אשר מתגורר בשכנות ביתו של הנאשם 1, קיימים סכסוך. כחודשי ימים עברו ליום 17.12.2012, أيام הנאשם 1 על המתלון באמצעות הטלפון בכר שאמר לו כי יפגע בו, יירה בו ויזורך עלי רימון "והכל בכונה להפיחו". נטען בנוסף, כי הנאשם 1 אף אמר על אחיו של המתלון, ח. ס., בכר שאמר לו "ביום של החתונה של כ. אחיך אני אירה בר ואני אעשה לכם את השמחה לאבל".

ביום 17.12.2012, שהה המשיב עם ח. בcpf .., ובשילוב מסוים החליטו השניים לגשת לביתו של הנאשם 1 על מנת לשוחח איתו. בהמשך, ולבקשת הנאשם 1, ניגש המשיב לשדה סמוך, נטל מטור מהבוא רימון יד "הלם/סינור מסוג M2907" (להלן: הרימון), וחזר עם הרימון אל הנאשם 1 וחסאן. לאחר זאת, ביקש הנאשם 1 מהמשיב לזרוק את הרימון לתוך חצר ביתו של המתלון, כאשר באותה עת שהו בבית המתלון ובני משפחתו, כולל ילדיו. באותו יום, סמוך לשעה 23:00, ניגשו המשיב וחו. רגלית לкрытת ביתו של המתלון, כאשר המשיב אוחז ברימון. משהגעו השניים בסמוך לבית, השליך המשיב את הרימון לחצר ביתו של המתלון, לאחר שלפלף את ניצרת הרימון. הרימון התפוץ בחרץ הבית וגרם לרעש רב ובהלה.

5. כתב האישום מתאר אירוע נוסף שהתרחש בתחילת 2013, כאשר הנאשם 1 פנה טלפונית אל ח. ודרש ממנו כי ישליך רימון נוסף לעבר ביתו של המתלון, והורה לו להיות בקשר עם המשיב על-מנת לחתם את המעשה. בהתאם להנחיתו של הנאשם 1, שוחח ח. עם המשיב, אשר דרש ממנו לזרוק רימון רסס על ביתו של המתלון. בתאריך 16.6.2013, התקשר הנאשם 1, פעם נוספת, אל ח. ו אמר לו כי המשיב יזכיר אותו קשר ויגיד לו מה לעשות בעניין זריקת הרימון. הנאשם 1 אף זהה את ח. מפני מצלמות האבטחה המוצבות בביתו של המתלון. באותו יום, התקשר הנאשם 1 אל המשיב בעניין זה.

6. עם הגשת כתב האישום, ביקשה המאשימה לעצור את שני הנאים עד לתום ההליכים במשפטם. נטען בבקשתה, כי ברשות המאשימה ראיות לכוארה לביצוע העבירות, ובכלל זה: הודיעות עדדים, לרבות הפללה על-ידי השותף; ראיות המוכיחות את עדותו של השותף; עדות של עדת ראייה לזריקת הרימון; דו"חות שוטרים, וכיוצא"ב.

אשר לעילת המעצר, נטען כי מעשייהם של הנאים מקיימים חזקת מסוכנות סטטוטורית, בהתאם לסעיף עמוד 2

21(א)(1)(ג)+(4) לחוק המעצרים. לחובתו של הנאשם 1 שתי הרשעות קודמות לבני החזקת סם שלא לצריכה עצמית ובгин הפרעה לשוטר ואיומים. למשיב אין עבר פלילי, אך צוין בבקשתה כי לאחררונה הוגש נגדו כתב אישום בגין החזקת סיכון למטרה בלתי כשרה. נטען בנוספ', כי קיים חשש לשיבוש מהלכי המשפט והשפעה על עדדים, שכן הנאשם 1 שוחח מהכלא עם שותפיו באמצעות הטלפון ואילו המשיב התבחן מהמעצר במשך זמן ממושך והסתתר באילת.

7. בשל היותו של המשיב קטין, הוגש בעניינו תסקירות מעצר מטעם שירות המבחן לנעור. בתסקיר מיום 9.7.2013 תואר מצבו המשפחתית של המשיב שהוא בן למשפחה ערבית מוסלמית המונה זוג הורים ושישה ילדים (למשיב יש שלוש אחיות ושני אחים). המשיב סיים 10 שנות לימוד ולמד בבית ספר מקטזע'י ב...במגמת קצינת המבחן ציינה כי נעשו ניסיונות להפגש עם אביו של המשיב על-מנת לבחון עמו חלופת מעצר מוסדית או חלופה אחרת, אך האב לא הופיע לפגישה ולא שיתף פעולה עם קצינת המבחן.

8. בישיבת בית המשפט מיום 10.7.2013, הודיע בא כוחו של המשיב, עו"ד לואי דיאב, כי ההורים מתנגדים לכל חילופת מעצר מוסדרית, ואין בידיהם להציג כל חילופה אחרת. עוד נאמר, כי המשיב עצמו "מוכן ללבת בדרך שבה ההורים מבוקשים". למחרת האמור, התבקש שירות המבחן לעורר תסקירות נוספת, שבמסגרתו תבחן "חליפה שתוצע על-ידי המשפחה".

9. בתסניר משלים מיום 16.7.2013, ציינה קצינת המבחן כי יצירה קשר טלפוני עם אביו של המשיב כדי לקבוע פגישה עם ערבים ולבוחן את החלופות המוצעות, אך האב מסר כי טרם נמצאה חלופה מתאימה. לאחר זאת, לא יצר אביו של המשיב קשר עם שירות המבחן ולא הציע כל חלופת מעוצר.

10. בנסיבות אלה, החליט בית משפט קמא, בהסכמה בא כוחו של המשיב, על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים במשפטו. צוין, כי עוז'ד דיאב הבHIR לביT המשפט כי הוריו של המשיב מתנגדים לכל חלופת מעצר מוסדית, ולפיכך הוא מסכים למעצר עד לתום ההליכים, תוך שמירת זכותו להגיש בקשה נוספת, אם ישתנו הנسبות.

11. להשלמת התמונה, יצוין כי הנאים 1 מעצר, בהסכמה, עד לתום ההליכים, בהינתן העובדה כי הוא עוצר עד לסיום ההליכים בתיק אחר. ביום 8.8.2013, שוחרר חסאן ממעצר בתנאים מגבלים, הכלולים, בין היתר, מעצר בית מלא.

הבקשה להארכת מעצרו של הנאשם ב-45 ימים נוספים

12. בבקשתה להערכת המעוצר נמסרו פרטים על מהלך הדיונים בתיק העיקרי. ביום 16.7.2013, התקיימה הקראת של כתב האישום, ונקבעו שלושה מועדי הוכחות לחודש אוקטובר 2013. הסתבר כי לא התקיימו הדיונים במועדים אלה, בין היתר משום שהתק הופנה לבקשת הצדדים לגישור, ובין משום שהפרקليיט, אשר טיפול בתיק, התמנה לכהונת שופט. ביום 12.3.2014, הודיעו הצדדים כי הילך הגישור לא צלח ובית המשפט קבע דיוני הוכחות לתאריכים 19.3.2014-2013. המשא ומתן הגיע בקשה להקדמת מועדי שמיעת ההוכחות, ובדין שהתקיים בפני הbhירה עוז'ן לנורן אוליאל, באת כוח המבקרים, כי נקבעו מועדי דיונים במהלך החודשים ינואר-פברואר 2014, כך שניתן לסייע את שמיעת הראיות בתוך תקופת המעוצר המבוקשת.

לאור מסוכנותו של המשייב, כעולה מכתב האישום, התקשתי להורות על הארכת מעצר ב-45 ימים נוספים.

תגבות המשייב

13. המשייב, באמצעות בא כוחו עו"ד דיאב, טען כי אין ודאות שהתיק ISTIIM בתוך תקופת המעצר המבוקשת. לגופו של עניין, נטען כי הרימון שבו מדובר אינו קטלני והוא ועוד "ארך ורך למטרות רعش". עקב התנגדות המשפחה לשחררו של המשייב לחופת מעצר מוסדי, הציע עו"ד דיאב לשחררו למעצר בבית הוריו. עוד נטען, כי המשפחה עברה להתגורר הרחק מביתו של המתלוון, ולכן לא נשקפת למתלוון כל סכנה מהמשייב. לחילופין, התקשתי לחזור ולהפנות את המשייב אל שירות המבחן כדי "לבחון אופציה של שחררו בתנאים".

דין והכרעה

14. כללמושרש הוא, כי בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית משפט לאזן בין חזקת החפות של הנאשם זכותו החוקתית לחירות, בין האינטרס שעוניינו שמירה על שלום הציבור ובתחומו (ראו, בש"פ 1150/12 מדינת ישראל נ' דיזוב (14.2.2012); בש"פ 5661/12 מדינת ישראל נ' טאהא (31.7.2012); בש"פ 7823/12 מדינת ישראל נ' אבו עגינה (2.11.2012)).

במסגרת איזון זה, על בית המשפט לשים על כפות המازנים, מגוון של שיקולים ואינטరסים מתנגשים. מצד אחד, יש לשקל את המסוכנות הנשקפת מהנאשם, כפי שהוא נלמדת מאופי העבירות המיוחסות לו ומנסיבות ביצועו; את עברו הפלילי; ואת החשש מפני שיבוש הליכי המשפט וחווחש להימלטוו של הנאשם מאמת הדין.מן הצד الآخر, יש לשקל את עצמת הפגיעה בחירותו של הנאשם, הנובעת, בין היתר, מקצב התקדמות ההליכים המשפטיים בעוניינו, וממשך הזמן אשר חלף מאז הושם הנאשם במעצר. כאשר קצב התנהלות ההליך המשפטי אינו מביע רצון, תנווע המוטלת לעבר זכותו של הנאשם לחירות, ותגבר הנטייה לחופת מעצר (ראו, בש"פ 3343/13 מדינת ישראל נ' אוחזין (3.6.2013); בש"פ 6551/13 מדינת ישראל נ' אלקרינאווי (30.10.2013); בש"פ 3369/13 מדינת ישראל נ' פלוני (3.6.2013)).

15. ככל שמדובר בנאים קטין, נקבע, כי אין דין של הנאשם אשר ביצע את העבירה בהיותו בגין, כדינו של נאים אשר עשה כן בהיותו קטין. כאשר עסקין בנאים קטין, יש לבחון בדקדקנותו בקייפה יתרה את השאלה, שמא ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך של חלופת מעצר, אשר מצד אחד תאין את הסכנה לשלאם הציבור, וכן הצד השני, תפגע מעט ככל האפשר בחירותו של הקטין ובאפשרויות שיקומו (ראו, בש"פ 8127/12 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2012); בש"פ 5943/12 מדינת ישראל נ' פלוני (11.9.2012); בש"פ 3537/05 מדינת ישראל נ' פלוני (17.4.2005)).

עם זאת, מתקיים של בית המשפט להגן על כלל הציבור, מפני מי שעלול לסכן את שלוו ואת בטחונו, וזאת גם שעה שמדובר בנאים שהוא קטין. לפיכך, עצם עובדת היוטו של הנאשם בגדר קטין, אין בה כשלעצמה, כדי להקנות לו חסינות מפני מעצר או מפני הארכת מעצר, כאשר לא ניתן לאין את מסוכנותו של חלופת מעצר הולמת, או כאשר התנהגותו של הנאשם הקטין מוכיחה כי אין לו אמון (בש"פ 5943/12 מדינת ישראל נ' פלוני (11.9.2012)).

16. בעניינו, לא הייתה מחלוקת לגבי קיומן של ראיות לכואורה באשר למעורבותו של המשיב בהשלכת רימון הלם לעבר ביתו של המתلون, רימון אשר התפוץ וגרם, כאמור בכתב האישום, "לרעש רב ולבהלה". אין בידי לקבל את טענתו של עו"ד דיאב, בא כוחו של המשיב, לפיה מדובר ב Rimmon שנועד לצור רعش בלבד, שכן בכתב האישום נאמר כי מדובר ב"חומר נפיץ ומרסק", כאשר כוונת הנאשימים הייתה "לגרום לחבלת חמורה לנוכחות או למום", בנוסף לנזק לרכוש. יצוין, כי אין מדובר באירוע חד פ уни, שכן במועד אחר, תכננו המעורבים, והמשיב בתוכם, להשליך רימון רסס לעבר ביתו של המתلون.

המדובר בנסיבות חמורות מאיין כמותם, שמסוכנותם הינה ברורה וחד משמעית, ובעניינו של המשיב קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית, בהתאם לסעיפים 21(א)(1)(ג)-(4) לחוק המעצרים. כמו כן, קיימת עילת מעצר הנובעת מחשש לשיבוש מהלכי המשפט, לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, בשל התחמקותו של המשיב ממעצר ושהייתו הממושכת ב....

17. שירות המבחן לנער התבקש לבחון את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר מוסדית, אך אפשרות זו ירדה מעל הפרק בשל התנודות הוריו של המשיב ושל המשיב עצמו. משלא הוציאו על-ידי המשיב ובני משפחתו חלופות מעצר אחרות, לא נותרה כל אפשרות אחרת, מלבד מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

18. אכן, התקיק העיקרי לא קודם מאז הגיע כתוב האישום נגד המשיב, אך הדבר נועז, בעיקר, בשל רצונם של הצדדים למצות את הלि�ги הנישור, שלא צלחו. ביום, נקבעו על-ידי בית משפט קמא דין הוכחות בחודשים ינואר-פברואר 2014, וככל הנראה יהיה די בכך כדי להביא את שלב הריאות לכדי סיום.

19. בנסיבות אלה, הנני מורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-45 ימים נוספים, החל מיום 28.12.2013, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 59110-06-13 בבית המשפט המחוזי בנצרת, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ז' בשבט התשע"ד (8.1.2014).